

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko Z. D.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 maja 2013 r.,

zażalenia pełnomocnika powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lutego 2013 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 5 lutego 2013 r. przyznał pełnomocnikowi powoda, ustanowionemu z urzędu, wynagrodzenie w kwocie 120 zł, powiększone o podatek od towarów i usług w stawce 23% za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.

Pełnomocnik powoda zaskarżył to postanowienie zażaleniem, zarzucając Sądowi Apelacyjnemu naruszenie § 6 pkt 7 oraz § 11 pkt 25 w związku z § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Powołując się na ten zarzut, wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przyznanie mu wynagrodzenia w kwocie 6642 zł, stosownie do § 6 pkt 7 powołanego rozporządzenia.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 26 lutego 2013 r. odrzucił zażalenie, uznając je – w świetle art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. – za niedopuszczalne.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik powoda wniósł o jego uchylenie, kwestionując – z powołaniem się na zarzuty naruszenia art. 370 w związku z art. 397 k.p.c., art. 394, art. 398¹ oraz art. 394² - pogląd Sądu Apelacyjnego o niezaskarżalności postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażaleniu nie można odmówić słuszności:

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 maja 2011, III CZP 14/11 (OSNC 2012, Nr 1, poz. 2) uznał, że pełnomocnikowi ustanowionemu przez sąd przysługuje zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji rozstrzygające o ponoszonych przez Skarb Państwa kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Pogląd ten został podtrzymany w uchwale z dnia 8 marca 2012 r., III CZP 2/12, OSNC 2012, nr 10, poz. 115). Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 30 października 2012 r. stwierdził natomiast, że art. 394¹ § 1 pkt 2

k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 2 maja 2012 r., w zakresie, w jakim nie przewidywał zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji oddalające wniosek pełnomocnika ustanowionego z urzędu o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed sądem drugiej instancji, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i art. 176 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Kierując się argumentami przytoczonymi w powołanych uchwałach Sądu Najwyższego oraz wyroku Trybunału Konstytucyjnego, należy przyjąć, że brak regulacji dopuszczającej zaskarżenie postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie kosztów pełnomocnika z urzędu powinien zostać wypełniony na podstawie art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., stosowanego w drodze analogii. Wbrew zatem odmiennemu zapatrywaniu Sądu I Instancji, na postanowienie tego Sądu z dnia 5 lutego 2013 r. skarżącemu przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.